

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL

DECISION

Case No. 968

Chamber Two

دیوان داورى دعاوى ایران - ایالات متحدہ

پرونده شماره ۹۶۸

شعبه دو

تصمیم شماره ۲-۹۶۸-۱۳۳ دی.ا.سی.سی

IRAN-UNITED STATES CLAIMS TRIBUNAL	دیوان داورى دعاوى ایران - ایالات متحدہ
FILED	ثبت شد
30 OCT 1995	
۱۳۷۴ / ۸ / - ۸	تاریخ

فریدون غفاری،

خواهان،

- و -

جمهوری اسلامی ایران،

خوانده.

تصمیم

۱ - در تاریخ ۱۶ تیرماه ۱۳۷۴ [هفتم ژوئیه ۱۹۹۵] دیوان حکم شماره ۲-۹۶۸-۵۶۵ را صادر کرد ("حکم"). حکم مزبور، دعوی را فیصله داد که از مصادره ۸/۶ درصد علائق مالکانه خواهان، فریدون غفاری، در یک موسسه معماری و مهندسی ایرانی، به نام موسسه عبدالعزیز فرمانفرمائیان و شرکا ("آفا") ناشی می‌شد. علائق مزبور در تاریخ هفتم مردادماه ۱۳۵۸ [۲۸ ژوئن ۱۹۷۹] توسط دولت جمهوری اسلامی ایران مصادره شده بود.

۲ - در تاریخ ۱۳ مردادماه ۱۳۷۴ [چهارم اوت ۱۹۹۵] خواهان درخواستی جهت تصحیح حکم به موجب بند ۱ ماده ۳۶ قواعد دیوان تسلیم نمود ("درخواست"). در درخواست مزبور خواهان اظهار داشته است که نرخ بهره ۸ درصد مندرج در بند ۱۱۲ حکم "قطعاً" اشتباه در محاسبه یا در نگارش یا اشتباهی از این دست بوده است.

۳ - خواهان در واقع استدلال می‌کند که نظر دیوان مبنی بر اینکه ۸ درصد بهره، زیان متحمل خواهان در نتیجه تاخیر در پرداخت را به نحو عادلانه‌ای جبران می‌کند اشتباه است. استدلال خواهان بر این مبناست که دعوی او ناشی از همان مجموعه واقعیاتی است که مبنای دعوی خواهان پرونده هارولد برنیام و جمهوری اسلامی ایران، حکم شماره ۲-۹۶۷-۵۴۹ مورخ ۱۵ تیرماه ۱۳۷۲ [ششم ژوئیه ۱۹۹۳] (منبع "برنیام") بوده است. دیوان بهره‌ای به نرخ ۹/۷۵ درصد جهت جبران تاخیر در پرداخت به نفع خواهان پرونده برنیام اعطا کرده بود.

۴ - خواهان اظهار می‌دارد که ۸ درصد بهره اعطایی دیوان با ضابطه "عادلانه بودن" که دیوان در تعیین نرخ بهره به آن اشاره کرده منافات دارد، زیرا وی حداقل طی مدت چهارده سال اول تاخیر در پرداخت، متحمل همان مقدار زیان گردیده که خواهان پرونده برنیام شده بود. وی اظهار می‌دارد که ۱/۷۵ درصد مابه‌التفاوت نرخ بهره، بالغ بر ۲۷۲،۷۷۸/- دلار غرامت کمتر از آن مقداری می‌شود که

خواهان، چنانچه دیوان همان نرخ ۹/۷۵ درصد بهره اعطایی در پرونده برنیام را اعمال کرده بود، ذیحق بدان می‌بود.

۵ - خواهان اظهار می‌دارد که طرفین در پرونده حاضر هیچگونه "ادله و استدلال جدید و قانع کننده‌ای" تسلیم نکرده‌اند که "مستلزم چنین عدولی" از نرخ بهره ۹/۷۵ درصد مورد عمل در پرونده برنیام باشد. و مصرانه می‌گویند که این تغییر در تصمیم قبلی دیوان با "ملاحظات" اطمینان قضایی و نیاز به اجتناب از اتخاذ تصمیمات متناقض" که دیوان در بند ۳۰ حکم نقل کرده است، منافات دارد.

۶ - و بالاخره، خواهان یادآور می‌شود که نرخ بهره ۸ درصد مورد عمل دیوان نمی‌توانسته به علت کاهش نرخ بهره بعد از ثبت حکم پرونده برنیام بوده باشد. طبق اظهار خواهان، نرخهای بهره طی هر دو سال بعد از ثبت حکم پرونده برنیام می‌بایستی بطور متوسط ۴/۲۵- درصد بوده باشد تا از رقم ۹/۷۵ درصد مورد عمل دیوان در پرونده برنیام به ۸ درصد برای تمام مدت شانزده سال تاخیر در پرداخت تنزل کند، که این امر آشکارا محال است.

۷ - خواهان در پایان از دیوان درخواست می‌کند که "با اصلاح حکم شماره ۵۶۵ و صدور حکم ۱/۷۵ درصد بهره بیشتر بابت چهارده سال اول ادعا که صحیح و عادلانه است اقدام نماید."

۸ - حکم شماره ۲-۹۶۸-۵۶۵ در تاریخ ۱۹ تیرماه ۱۳۷۴ [دهم ژوئیه ۱۹۹۵] به نمایندگان رابط دولتین جمهوری اسلامی ایران و ایالات متحده آمریکا ابلاغ شد. بدین ترتیب، درخواست خواهان، طبق الزام بند ۱ ماده ۳۶ قواعد دیوان، ظرف سی روز پس از دریافت حکم تسلیم گردیده و براین اساس، به نظر دیوان درخواست به موقع ثبت شده است.

۹ - بند ۱ ماده ۳۶ قواعد دیوان مقرر می‌دارد که هر یک از طرفهای داوری می‌تواند از دیوان تقاضا کند "هرگونه اشتباه محاسبه، غلطهای انشایی و املائی حکم یا اشتباهاتی از این دست را تصحیح" نماید.

۱۰ - در صورتی که نرخ بهره ۸ درصدی که دیوان در بند ۱۱۲ حکم اعمال نموده نتیجه اشتباهی از آن نوع می‌بود که در بند ۱ ماده ۳۶ قواعد دیوان پیش‌بینی شده، دیوان در تصحیح آن اشتباه درنگ نمی‌کرد. بنگرید به: پرونده برنیام، تصحیح حکم شماره ۲-۹۶۷-۵۴۹ مورخ ۲۸ تیرماه ۱۳۷۲ [۱۹ ژوئیه ۱۹۹۳]. لیکن چنین اشتباه محاسبه‌ای در پرونده حاضر رخ نداده است.

۱۱ - دیوان انتخاب خود را با آگاهی کامل از پی آمدهای آن انجام داد و با توجه به استدالات و ادله تسلیمی در دعوی حاضر، نظر داد که ۸ درصد بهره، زیانی را که در نتیجه تاخیر در پرداخت به خواهان وارد آمده، بطور عادلانه جبران می‌کند. تفاوت موجود با نرخ بهره اعطایی دیوان در پرونده برنیام، ناشی از اشتباه محاسبه یا اشتباه دیگری نبوده و در نتیجه، قابل تصحیح طبق ماده ۳۶ قواعد دیوان نیست.

۱۲ - تا آنجا که درخواست خواهان، اقدام به تجدید استدلال درباره برخی جنبه‌های دعوا، مخالفت با نتایج حاصله دیوان در حکم صادره و یا درخواست توضیح از دیوان راجع به دلایل حکم محسوب می‌شود، در قواعد دیوان یا در سایر مآخذ، مبنایی برای درخواستی از این دست بر مبنای چنین دلایلی وجود ندارد. بنگرید به: بند ۴ تصمیم شماره ۱-۴۹۸-۵۷ مورخ ۲۱ بهمن‌ماه ۱۳۶۵ [دهم فوریه ۱۹۸۷] در پرونده پل دونن دو روزیر و دیگران و جمهوری اسلامی ایران و دیگران، چاپ شده در 100, 101 Iran-U.S. C.T.R. 14، بند ۸ تصمیم شماره ۲-۷۷۱-۹۹ مورخ دوم مهرماه ۱۳۷۰ [۲۴ سپتامبر ۱۹۹۱] در پرونده نورمن گبای و جمهوری اسلامی ایران، چاپ شده

در 27 Iran-U.S. C.T.R. 194, 195

۱۳ - بنابه مراتب پیشگفته، دیوان نظر می‌دهد که در قواعد دیوان مبنایی برای انجام تغییر مورد درخواست وجود ندارد.

۱۴ - بنابه دلایل پیشگفته:

دیوان به شرح زیر اتخاذ تصمیم می‌نماید:

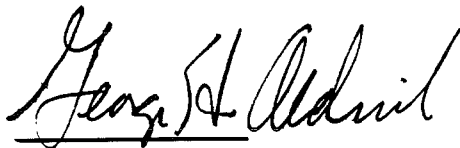
درخواستی که خواهان، فریدون غفاری، در تاریخ ۱۳ مردادماه ۱۳۷۴ [چهارم اوت ۱۹۹۵] تسلیم نموده، رد می‌شود.

لاشه به تاریخ ۸ آبان ۱۳۷۴ برابر با ۳۰ اکتبر ۱۹۹۵

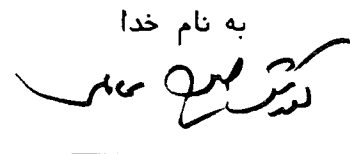

کریستوف اسکویشفسکی

رئیس شعبه دو

جورج اچ. آلدریج

به نام خدا

کورش حسین عاملی